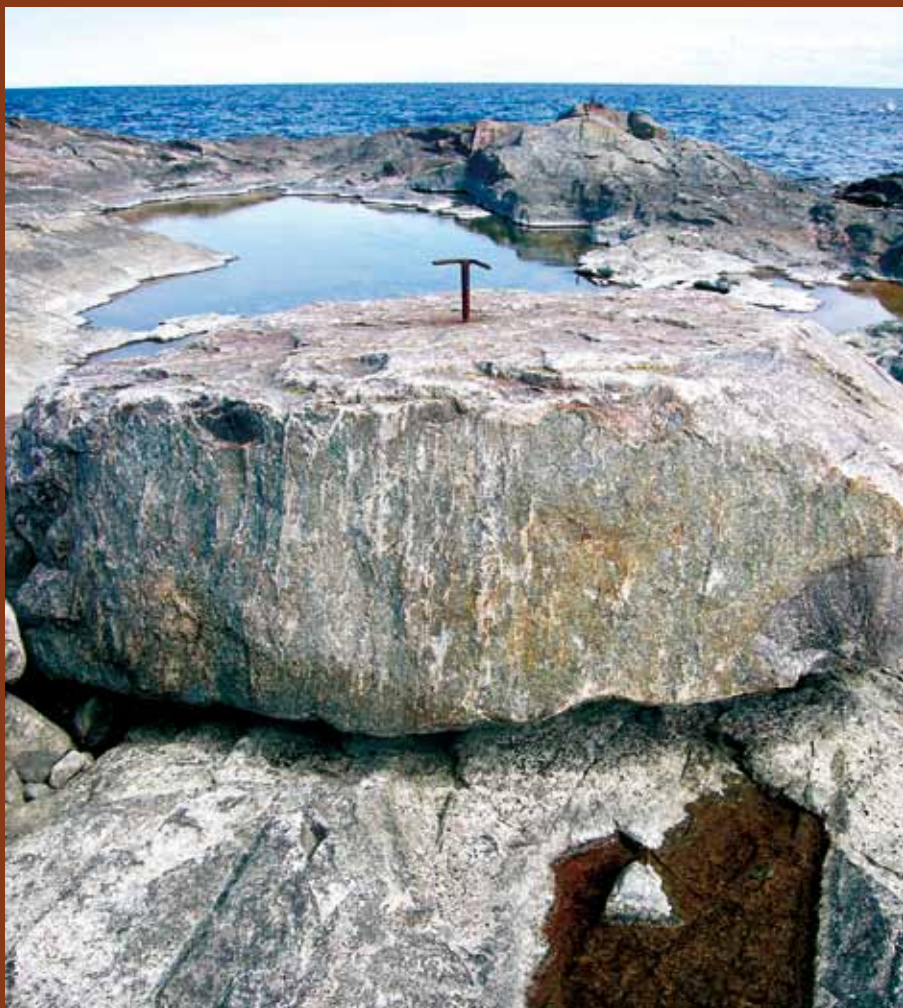

Sutinen

Jäsentiedote 7 • 2010

ITÄ-HELSINGIN TAIDESEURA RY

Sutinen

Julkaisija Itä-Helsingin Taideseura ry
Kalkkiahiekankuja 6, 00980 Helsinki

Sisältö

Voimaa väristä	3
Kritiikki-ilta 7.4.2010 Antero Kahilan kanssa	4
Kalajoella 7.–11.6.2010	10
Ulkokalla	10
Piirtäminen ja vesiliukoiset tekniikat	16
Taiteiden yö Vuotalolla	17
Vesiliukoisten tekniikoiden kollaasikurssi	18
Tiistaiyöpajasta	22
Ajankohtaista	
Kevään 2011 kurssit	25
Taideseuran näyttelyt 2011	26
Itä-Helsingin Taideseuran hallitus	27

Kannen kuva: Ritva Uusitalo-Pohjanheimon kuvaama näkymä Ulkokallasta.

Itä-Helsingin Taideseuran internetosoite: <http://www.itahelsingintaideseura.fi>

Voimaa väristä

Itä-Helsingin Taideseuran syysnäyttelyn nimi Voimaa väristä kuvasi hyvin tekemisen iloa ja värikkyyttä, jota yhdessä työskentely taiteen parissa parhaimmillaan on. Taiteesta voimaantuminen näkyy siinä, kuinka yksi ja toinen jaksaa työpäivän jälkeen tai muusta askareestaan lähteä piirtämään tai maalaamaan muiden seuran. Yhdessäolo virkistää, ja aika kuluu kuin siivillä intensiivisessä työskentelyssä. Sasekan tila "Monttu" sopii hyvin työpajamaiseen työskentelyyn.

Kohokohtia seuralaisten toiminnassa ovat olleet näyttelyt, vierailut ja kesäiset maalauskurssit. Kuluneena kesänä ennen juhannusta kurssilaiset maalasivat Kalajoen särkillä. Erityisesti mieleen jäivät herkkä Ulkokallan alue sekä Lepästen saari, jonka suojiin pääsimme rantakalaa maistelemaan. Toinen kesäkurssi oli Sasekalla, omalla lähialueella.

Gallen-Kallelan Tarvaspään tehtiin vierailukäynti tammikuun alussa, jolloin tutustuimme Petri Hytösen matka-teemaan liittyvään taiteeseen, joka oli vuoropuhelussa Akseli Gallen-Kallelan matka-aiheisten töiden kanssa. Näyttelyn innostamana syksy aloitettiin Petri Hytösen akvarellityöskentelyn kursilla. Kartongigrafiikka uutena menetelmänä on puolestaan saanut kuluvana vuonna uusia ystäviä. Samoin kokeileva piirtäminen eri tekniikoin on rikastuttanut tekemistä.

Itä-Helsingin taideseuran 31. vuosinäyttely Stoassa sai seuran jäsenet aktiivisesti liikkeelle. Näyttelyn juryttajana toimi taiteilija Antero Kahila.

Taiteen olemusta ja sen merkitystä on pohdittu niin kauan kuin ihminen on ollut luova yhteisöllinen olento. Taiteen teko vaatii sekä omaa paneutumista tekemiseen että yleisön, jolle sitä tehdään. Yleisöksi riittää jo usein tuttu kurssiryhmä, joka antaa rohkaisevaa ja kannustavaa palautetta taitavan opettajan johdolla. Näyttelytoiminta on kuitenkin se tekijä, joka innostaa seuran jäseniä toimintaan. Sitä erityisesti haluamme vaalia ja kehittää. Seura tekee työtä taiteen ja sen tekijöiden hyväksi jatkossakin ja etsii toimintaamme sopivia uusia keinoja ja mahdollisuuksia vanhojen rinnalle.

Seurassa eletään tietynlaista sukupolvenvaihdosta. Pitkäaikaiset vastuunkantajat ansaitsevat kiitoksen hyvästä ja monipuolisesta työstä. Aika ja toimintatavat muuttuvat ympärillämme niin kuin käsitys siitäkin, mikä on taidetta. Muutoksessa on aina haastetta sekä seuralle että sen jäsenille. Toivomme yhä useamman löytävän tien taiteen tekemisen ja osallistumisen maailmaan.

Kirsti Pesari
puheenjohtaja

Kritiikki-ilta 7.4.2010

Antero Kahilan kanssa

Marja Hirvinen: Kalastaja.

Taiteilija Antero Kahila, joka toimi tämänvuotisen Stoa näyttelymme juryttäjänä, kertoi kritiikki-illassa töidemme ansoista ja opasti, miten kehittää ja korjata omaa tekemistään ja välttää pahimpia karikkoja.

Yleisesti hän totesi, että yhteisnäyttelyyn, jossa on niinkin paljon tekijöitä kuin meillä, itse kunkin kannattaa tarjota keskenään toimivia töitä, joista välittyy persoonallinen työskentelytapa ja näkemys. Tyyllillisesti kovin erilaiset työt ovat se huonompi vaihtoehto. Yhteinen nimittäjä töille voi olla mm. sama vaihtelevasti käsitelty aihe tai sama koko. Juryttaja voi silloin luontevasti hyväksyä vaikka kaikki työt mukaan.

Näyttelyn rakentamisessa teosten ripustus näyttelytilaan riippuu niiden kestävyydestä; toiset toimivat kaukaa kat-

sottuina ja kestävät etäisyyttä katsojaan. Niiden ripustuspaikka on erilainen kuin esimerkiksi intiimeillä akvarelleilla tai pieniä yksityiskohtia sisältävillä töillä, jotka ripustetaan katsojan lähelle, sillä ne eivät toimi kauempaa katsottuina.

Akvarelli on onnellisten sattumien tekniikka; pystyy hallitsemaan sattumat, niin että niistä tulee hyviä ja onnellisia. Vaikeaa on myös märkätekniikan ja valumien yhdistäminen kuiva-tekniikkaan. Nopeita akvarelleja pitää tehdä paljon, jotta voisi oppia "heit-tämään" ja valita sitten niistä onnistuneimmat. Akryyllillä pystyy saamaan aikaan hyvin akvarellinomaista jälkeä ja siinäkin pystyy käyttämään pohjan imevyyttä hyväksi. Öljyväriyöt vaativat enemmän työstämistä onnistuakseen.

Pilvinen ja sateinenkin päivä sopivat

Tua Mylius: Naamiot - Masker.

Kritiikki-iltaan kokoonnuttiin kuulemaan juryttäjän mielipiteitä näyttelyn töistä.

aiheena akvarelliin, mutta aurinkoisen päivän mahdollisuudet valojen ja varjojen suhteen ovat paremmat.

Piirustusjälki voi toimia hyvin kuvan alla. Jos sitä käyttää kuvassa, niin jomankumman on kuitenkin dominoitava, joko piirustuksen tai värin. Sama koskee "temppeja"; kokeilunhalu on hyväksi, mutta yhdessä työssä ei pitäisi yhdistää liian monia eri tekotapoja. Niidenkin yhdistelmissä jonkun tavan olisi oltava dominoiva muiden suhteen.

Värit voivat helposti hyppiä tilasta ulos, varsinkin vastavärit, esimerkiksi vihreä punaiselta.

Rohkea pohjaväri kuten oranssi voi olla toimiva tai toisaalta liian rajua. Oranssin kuumuus tuntuu jossain työssä tunkevan taustasta läpi ja vaikutusta tekijä on joutunut vaientamaan päälle maalaamalla. Pohjan värieffektiiä voi lieventää neutraalimpiin, jopa harmahtaviin, sävyihin. Maalausta voi sitten jatkaa voimakkaammilla väreillä. Toisaalta

yhtenäinen voimakas perussävy tekee teoksesta eheän.

Erään työn aiheena ollut lämminhenkinen puuesine on saatu rajulla väriskaalalla ja hyvin kylmillä sävyillä metalliseksi ja ekspressiiviseksi, mikä sekin voi olla viehättävää. Myös suppealla väriskaalalla voi saada hienoa jälkeä, koloristitkin ovat käyttäneet rajattua palettia. Väriskaalat ja käsittelytavat tuovat omaa persoonallisuutta esiin; väriä voi käyttää ilmaisun välineenä ja leikki rohkeammilla sävyillä ja suuremmilla väri-contrasteilla kannattaa.

Sommittelultaan ja aiheeltaan tavanomaisia töitä on saatu melko meheviksi ja rennoiksi. Vähäeleisyyksinkin viehättää omalla tavallaan.

Sommitelma on hankala, jos toisella laidalla on paljon kuvamassaa – se tulee painavammaksi, jolloin kuva tuntuu kaatuvan. Ongelman voi yrittää välttää jättämällä kuvaa enemmän auki.

Kubistisen tyylin tie on kokonaan

Raili Lappalainen: Madonna.

oma, hyvin vaativa maailmansa. Kubististyyppisessä kompositiossa on hyvä olla hierarkia; on asia, joka dominoi ja sen ohella toiset, säästävät asiat. Enemmän maalatessa tapahtuukin usein pelkistämistä, asioita yhdistyy, värialueita poistuu ja toisia jää jäljelle niin, ettei kuvan joka puolella ole liikaa tavaraa.

Sabloonamainen sommitelma, jota toistetaan sarjana samojen kaari-, kiila-, neliö- tai suorakaide-elementtien värejä vaihdellen, voi muistuttaa vähän tutkimustyötä. Miten saadaan sama sabloon toimimaan eri väreissä? Ongelmana on, että värit vaativat aina oman kokonsa, eikä niiden alistaminen muotoformaattiin onnistu, ainakaan helposti. Formaattissa on riskinsä; kun on nähnyt yhden, on nähnyt samalla myös loput. Mielenkiintoisuutta voi lisätä dissonanssilla, riitsoinnilla, jossa väri rikkoo formaattia.

Monella nykytaiteilijalla on meto-

di, oma sabloonansa, jonka mukaan he teoksensa tekevät – lopputulos voi olla mitä vain.

Maisemamaalaustraditiota oli myös esillä näyttelyssä. ”Taivaanrannan maalareita riittää”, totesi juryttäjä.

Perinteisessä tyyliässä pohjana ovat maavärit, jotka toimivat hyvin silloin, kun päälle on tulossa paljon viileitä värejä. Tämä tyyli toimii melko hyvin esim. ”talvi- ja lumiosastossa”. Kannattaa tarkkailla, onko teoksesta tulos raskas esim. käytettäessä maavärin päällä lämpimiä värejä. Perspektiivin ja sommittelullisten etäisyyksien rakentamisessa etualan värit ovat lämpimiä ja muuttuvat sitä kylmemmiksi, mitä kaukaisempi maisema on. Etualan lämpimiä värejä voi esiintyä taka-alalla, mutta niukemmin.

Maisemamaalauksessa voi rakentaa teoksen myös kylmien pohjasävyjen päälle. Siitä tulee toisenlainen tunnelma. Kylmien sävyjen päällä tulee kuitenkin olla lämpimiä värejä, jotta kuva alkaa sykkiä.

Maila Niskanen-Kopio: Kalvolan madonna.

Maalien ohuus-paksuus-skaalassa kerrosmaalauksessa on perinteisesti käytetty pohjaväreinä ohuita ruskehtavia sävyjä ja päällä puolipeittäviä ja peittäviä värikerroksia.

Perspektiivimielessä kuva voi olla tyyllisesti yhtenäinen, vaikka kaikki siinä olisi vähän vinksallaan - siitä voi syntyä oma tyyli. Jos taas monet kohdat menevät oikein ja vain jossain on poikkeama, herää tunne, että tekijä ei hallitse perspektiivisääntöjä.

Meren vahva syvyysvaikutelma syntyy etualan aaltojen isommilla pensselinvedoilla, jotka pienenevät taaempaan. Samanvahvuiset vedot kautta vesialueen näyttävät vastarannalla tsunamilta, varsinkin jos syvän perspektiivin pitäisi syntyä tauluun muutaman sentin korkuisella alueella.

Valokuvan avulla voi rakentaa taspainoisen ja uskottavan maiseman, toisaalta lopputulos voi tarkoituksella olla kaukana mallistaan. Valokuvaa voi käyttää apuna varsinkin talvella, aina parempi, jos valokuvat on itse otettu. Autenttisuutta saa kuitenkin lisää me-

nemällä maisemaan työskentelemään. Silloin tila on moniastinen; katsoja tuntee tuulen, kuulee kaislikon ja lehtien kahisevan ja haistaa meren. Olotila on kokonaisvaltainen ja vie maalausta paljon pidemmälle. Maisemassa maalausta

Maila Niskanen-Kopio: Hollolan madonna.

Matti Elomaa: Salome.

Ulla Vapaavuori: Maalaus II-IV.

kannattaa kesäisin harjoittaa.

Yliampuuskin voi viehättää – kuten hyvin rajuksi maalattu taivas tai ekspressiivisyyttä lähestyvä perinteisen maiseman esittäminen. Spontaanisuus tekemisessä kannattaa säilyttää.

Miten löytäisi oman näkökulman luonnon kukkiin – voisiko vaikka kokeilla yhtä kukkaa isompana? Kukat ovat aiheena vaikeita ja niitä pitää tehdä paljon, että joku onnistuisi. Hyvin iso koko, abstrahoiva ja tarkasti tutkiva tekotapa toivat toisaalla kiinnostavuutta kukka-aiheisiin teoksiin.

Antero Kahila kritisoi hyvin tavanomaisia **asetelmia** kuten kukkia lasimaljakossa. Paljon käsitelty aiheet ovat riskaabeleja – uuden elementin löytäminen niihin on todella vaikeaa. Sipulitkin aiheena ovat tavanomaisia, mutta luonnosmaiseksi jätetty teos tuntuu raikkaalta. Katsojan mielikuvitukselle jää tilaa rakentaa päässään sitä, mikä ei näy.

Morandimaiset kannuasetelmat ovat myös taidehistoriasta tuttua, paljon käytettyä maastoa. Abstraktilla muunnella aihe on saatu kiinnostavammaksi – mitenköhän sarjallisuus kehittäisi oma-peräisempää ilmaisu?

Harrastajanäyttelyissä työt ovat **maalusmateriaaliltaan** usein perinteisiä, öljyväreillä kankaalle maalattu-

ja – kokeiluja on tarjolla vähemmän. Pleksille maalatut kokeilut olivat tässä näyttelyssä piristäviä ja tarpeellisia monipuolistajia. Kokeiluja pitäisikin tehdä enemmän, saada materiaali toimimaan ja saada siitä enemmän irti käyttämällä erilaisia värejä nyt esillä olleiden monokromaattisten töiden lisäksi sekä maalamalla eripaksuisille plekseille. Miltä näyttää maitopleksi tai maalaus molemmille puolille?

Maalauspuhjan paksuus tai materiaali vaikuttaa työn luonteeseen. 80-luvulla taiteilijat käyttivät paljon paksua kiilapohjaa, se oli hyvin tavallinen. Paksun veistoksellisen pohjan sopivuutta omaan

Helga Tollander: Lapsen mielikuvitusmaailma 1.

työhön voi miettiä – haluaako tekijä työstä aineellisen kappaleen? Jollei halua, niin ohuempi (kiila)pohja toimii paremmin.

Tapetti maalauspuhjana tuo työhön taas grafiikkamaisen tunnun. Yleisemmin maalauskokeilut erilaisille materiaaleille ovat suositeltavia ja opettavia.

Lapsiaiheet ovat myös suosittuja haasteistaan huolimatta. Meidän aikuisten on vaikea kuvata lasten mielikuvitusmaailmaa. Lapsuutta on tieteessä paljon tutkittu ja tämän hetkisten tutkimusten mukaan meillä aikuisilla ei ole juuri kosketuspintaa siihen: lapsen lapsuus on ihan eri asia kuin aikuisen lapsuus. Puberteetti-iässä aivojen kognitiivinen rakenne muuttuu niin, että menetämme peruuttamattomasti lapsen kyvyn tajuta asioita. Sen jälkeen meille tulevat aikuisen muistikuvat lapsuudesta, aikuisen perspektiivi. Aikuinen, joka maalaa leikkivää lasta, maalaa pikemmin omia tuttuja muistikuviaan, hän ei pysty näkemään sen lapsen mielikuvitusmaailman sisälle.

Lapset mallina ovat vaativa aihe, koska he eivät pysy paikallaan. Anatomiset seikat alkavat mietityttää, jos figuurit ovat kohtalaisen realistisia – pitäisikö vaikkapa raajojen lähdöt ja sijainnit olla kohdallaan? Istuvan mallin anatomia hukkuu helposti huonekalun sisään ja vaikka raajat eivät näkyisi, ne pitäisi osata rakentaa.

Kehysvalinnoista Antero Kahila muistutti, että kehyslista vie aina maalauspuhja-alaa ja tekee sommitelman ahtaaksi. Hän suosittelee öljyväriteoksen teoksen ”pudottamista laatikkoon”, jolloin kehys on reilusti irti teoksesta. Kehyksen väriä on myös mietittävä. Usein työ tulisi jopa paremmin esille ilman kehystä.

Akvarellin jättäminen lasittomaksi tuo oman viehätystensä työhön. Varsinkin pitkäaikaisessa ripustuksessa akvarelli pitäisi kuitenkin laittaa passepartout’hun ja lasin alle, irti lasista. Kuva paremman säilyvyyden lisäksi ne tuovat syvyyttä vä-

riin samoin kuin lakkaus tuo öljymaalaukseen.

Passepartout’t esim. herkissä kukkautaluissa vaativat tekijältä tarkkaa silmää. Tummat passepartout’t voivat olla liian painavat – jopa väkivaltaiset, vaikka korostaisivat teoksen valoa. Yleensä lämpimän valkoiset toimivat ja sopivat paremmin.

Antero Kahila kertoi, että tekijän oma ammattikin voi vaikuttaa taiteen tekemisessä. Tieteentekijöillä on usein ollut tarve löytää syy ja selitys – minä kätä he valitsevat jonkun värin tai muodon – koska omassa ammatissaan he joutuvat perustelemaan kaiken. Tieteellisesti orientoituneelle ihmiselle voi spontaanisuus olla vaikeaa; se ettei kaikelle kerta kaikkiaan tarvitse olla syytä tai perustelua. Tanssitaiteilija Jorma Uotinen toisaalta puhui eräässä haastattelussaan samasta asiasta, taiteen selittämättömyydestä kerroksesta; vaikka teos vaatii analyysiä ja perehtymistä, se ei ole tutkimustulos. **Taideteokseen kuuluu selittämätön ilmiö.** Toivottavasti seuramme jäsenet jatkavat tuon selittämättömyyden etsimistä, samalla muistaen kuvantekemisen armoittomat ja armolliset lainalaisuudet, joita Antero Kahila osaltaan esitti ison valikoiman kritiikki-illan länäolijoille.

Toimittanut
Maila Niskanen-Kopio

Hiekoilta.

Kalajoella 7.–11.6.2010

Itä-Helsingin Taideseuralla oli kurssi Kalajoella kesäkuun alussa. Meitä oli siellä 14 henkeä ja seitsemän matkusti junakytyillä yhteisessä hytissä. Matka alkoi siis rattoisissa merkeissä. Kokkolasta jatkoimme matkaa tilataksilla.

Kalajoella majapaikkamme oli Tapi-on tupa ja tarkemmin sanottuna Pytinki, jonka saimme kokonaan käyttöömmme. Huoneita oli kahdessa kerroksessa ja yhteinen tupa kaikkien käytössä. Sauna oli toisessa rakennuksessa pikimustine lauteineen. Kauppa oli läheisellä ABC-huoltoasemalla. Rantaan oli patikoitavaa matkaa parin kilometrin verran.

Ensimmäisen ruokailun jälkeen tapasimme opettajan, joka oli paikallinen taiteilija ja maisemamaalari Pasi Hut-

tunen. Meille saarnattiin aluksi rentoudesta. On parasta aina verryttellä, ennen kuin ryhtyy hommiin. Saimme kuulla väreistä, pohjustuksesta ja suurten ja pienten pintojen tasapainosta. Maisemamaalauksessa pitää olla joitakin tukevia viivoja. Pitäisi näkyä: huippuvalo, valo, puolivalo, puolivarjo, varjo ja täysvarjo. Tässä vaiheessa luento alkoi aihe tuntua jo varsin vaikealta. Onneksi kävelimme hietikolle ja katsoimme kivien varjoja ja veden väriä luonnossa.

Toisena päivänä matkasimme Lepäsen saareen. Meitä oli kyytimässä paikallinen kalastaja ja hänen poikansa. Kipparilla oli muhkea parta ja hyvät jutut. Erittäinkin jäi mieleen kertomus hirvestä, jota ei paikkakunnalla ennen vanhaan tunnettu. Hirvi otettiin miehisä kiinni ja eräs isäntä suunnitteli siitä itselleen hevosta peltotöihin. Kun hirvi

Ensimmäisenä iltana tutustuttiin aiheeseen.

Matkalla Lepäseen.

Kipparilla oli mukkea parta ja hyvät jutut.

sitten sipaisi yhdeltä eukolta huivin silmille, niin se päästettiin vapaaksi. Joku oli parkaissut, että: "Piru se on!"

Saari oli jonkin asteen suojelualueita. Siellä oli ollut paljon tyrniä, mutta viime kesänä saareen tuodut sata lammasta olivat kalunneet tyrnit aivan tyngiksi. Muuta kasvillisuutta kuten mesimarjaa, rentukkaa ja metsätähteä kyllä riitti. Oli merta ja kiviä sekä aivan ihmeellinen taivas. Lintujen äänet antoivat oman lisänsä. Välillä menimme syömään vastapyydyttyä ja savustettua siikaa.

Seuuraavana päivänä porukat 9 hengen voimin tekivät retken Ulkokallaan. Tästä retkestä kirjoittaa Ritva, joka oli siellä mukana. Mantereelle jääneet maalailivat dyneillä, joilla oli helppo kävellä pitkospuita pitkin. Näkymät olivat komeita. Särkkiä oli näkyvissä paljon, kun vesi oli epätaivallisen alhaalla. Yritimme ikuistaa hiekkakumpareita, joka tuntui olevan maailman vaikein aihe. Pihapiirissä huvituksena oli 15 vuotta vanha kisa, Misu, joka päivänä muutamana oli saanut oravan saaliikseen ja vahti sitä kuin suurta aarretta.

Illalla huvittelimme katsomalla TV:stä ohjelmaa maisemamaalauksesta. Vuorossa oli Monet'n tyylin esittely. Siinä David Dunlop maalasi ensin itse tau-lunsa ja meni sitten härskisti omin käsin korjailemaan oppilaansa työtä. Lopuksi hän totesi: "Mehän onnistuimme yhdessä oikein hyvin" ja vielä rehennellen... "Minä olen David Dunlop, minä olen maisemamaalari." Sopimatonta käytöstä opettajalta meidän mielestä, mutta saimme siitä paljon hupia.

Pasi Huttunen oli kutsunut meidät tutustumaan ateljeeseensa Alavieskassa ja samalla maalaamaan hänen maisemissaan. Ateljeessa katsastettiin hänen maa-

Pasi Huttunen ateljeessaan.

Alavieskassa.

lauksiaan ja saatiin vinkkejä rantamaalauksen suhteen. Maalasimme sitten pellon pientareella sekä mäennyppylällä, joka oli talon vieressä. Hyvässä muistissa oli nyt Monet'n tyyli, jota saattoi soveltaa omaan tekemiseensä. Hytysyksiä tuntui olevan ri-saksi asti ja kaikki suihkeet ja puikot olivat ahkerassa käytössä. Mäellä kävi meitä tapaamassa myös paikallisen sanomalehden toimittaja, joka kirjoitti positiivisen jutun oikein kuvien kanssa. Tulomatalla kävimme Kalajoen keskustan kautta, josta oli jo aikaisemmin löytynyt lopeteltamassa oleva taidekauppa. Ostelimme siellä tietysti innoissamme tarpeellisia ja vähemmän tarpeellisia maalaustarvikkeita.

Viimeisenä iltana oli illanvietto yhteisessä tuvassa ja osin grillikatoksessa. Talon puolesta oli toimitettu makkarat, salaatti, kahvi ja pannari. Makkarat käristettiin pyöreässä grillikodassa ja tulipa siinä vähän tunnelmoitua tulen äärellä ja laulettua vanhaa lauluperinnettä: partioviisuista Ison-talon Anttiin. Juhlat jatkuivat Pytingissä syvällisesti keskustellen taiteesta ja Itä-Helsingin Taideseuran tulevaisuudesta.

Ennen lähtöä seuraavana päivänä Pasi Huttunen piti vielä loppukritiikin. Töitä ripusteltiin Tapion tuvan yläkertaan pitkin seinä ja kattoparruja. Opettaja oli varsin perusteellinen kritiikissään ja kertoi meille sekä hyvät että huonot puolet ja kannusti kutakin jatkamaan omalla persoonallisella tyyllillään. Jos nyt ei niin kaikissa töissä onnistunutkaan, voi aina lohduttautua sillä,

Loppukritiikki.

että aihe oli niin kovin vaikea. Hyvä mieli kuitenkin jäi yhteisestä puurtamisesta ja mukavista yhteisistä hetkistä.

29.9.2010
Pirkko Raulo

Farbe

– jotain taiteellista ja villiä!

Lukas-värit ja taiteilijatarvikkeet Kaapelitehtaalta

ma – pe 11.15–17.45
la 11.15–14.00

Seuralaisille alennukset normaalihintaisista tuotteista!

Tallberginkatu 1C, 2. kerros
Galleriakäytävä
00180 Helsinki
p. 09-694 9791
www.farbe.fi

Ulkokalla

**Piirustus- ja maalaus- sekä ennen kaikkea elämysretki
Ulkokallaan 9.6.2010.**

Tapion tuvalla nautitun runsaan aami-
aisen jälkeen tarkastimme vielä, että
kaikki työvälineet, sopivat vaatteet ym.
rekvisiitta oli mukana. Retki ulkokallaan,
Perämeren saarelle, yhdeksän taideleiri-
läisen voimin saattoi alkaa.

Asettauduimme tavaroinemme isoon
moottoriveneeseen, ja kippari käänsi ve-
neen kokan suoraan ulkomerelle. Tunnin
verran siinä sitten ajettiin. Siellä täällä
näkyi pieniä saaria. Viimein veneen oi-
kealla puolella näkyi isompi saari, Maa-
kalla kirkkoineen. Siitä vielä ajoimme
jonkun aikaa eteenpäin, kunnes näkyi
pieni kalliosaari majakoineen.

Retkemme kohde, Ulkokallan majak-
ka on toiminut tärkeänä tiennäyttäjänä
merenkulkijoille jo vuodesta 1856. Ny-
kyinen tiilirakenteinen majakka valmistui
vuonna 1871.

Aiemmin saarella asui majakanvartija
ja muutamia kalastajia, mutta majakan
automatisoinnin jälkeen 1974 saarella ei
ole ollut asutusta.

Saaren ainoat asukkaat, erilaiset me-
rilinnut, joutuivat vahtimaan pesiään ja
poikasiaan tarkasti, kun meluava joukko
taiteen harrastajia levittäytyi ympäri saarta.
Yhteiselo sujui kuitenkin hyvin, kun kun-
nioitimme lintujen reviirejä. Saarella pesi

mm. merikihu (siipiväli n. 80 cm), joka
määrätietoisesti ilmoitti, että emme olleet
tervetulleita lähellekään pesäpaikkaa.

Saari on muodostunut vuosisatojen
kuluessa tuulen ja meren hiomista ki-
vistä ja peruskalliosta. Löysimme sieltä
monia mielenkiintoisia näkymiä ikuis-
tettavaksi.

Tauon aikana nautimme kipparin vai-
mon tarjoamia voileipiä ja kahvia. Pie-

niä matkamuistoja oli myös saatavana.

Retkipäivä kului nopeasti työskente-
lyn ja saaren tutustumisen merkeissä.
Tapion tuvalla illallisella vielä riitti poh-
dittavaa retkipäivän kokemuksista ja tun-
nelmista. Monen mieleen jäi toive uu-
desta retkestä Ulkokallaan.

Teksti Ritva Tähtivuori

Kuvat Ritva Pohjanheimo-Uusitalo

Piirtäminen ja vesiliukoiset tekniikat

Jännittynein mielin odotin kurssin alkua. Olihan tämä ensimmäinen IHTS:n kesäkurssi, jolle osallistuin.

Eväät ja piirustustarpeet repussa saavuin maanantaiaamuna Monttuun. Uusi opettaja, uusia kasvoja ja onneksi muutama ennestään tuttu.

Esittelykierroksen ja lyhyen kurssiesittelyn jälkeen siirryimme suoraan asiaan, piirtämiseen. Hennan Välikankaan johdolla suuntasimme Pikku Kallahden rantamaisemiin ja niin piirtäminen alkoi.

Kaunis ja kuuma kesää alkoi muuttua epävakaaksi ja niinpä suuntasimme tiistaina Jollakseen, ihanan pitsihuvilan maisemiin. Valittavanamme oli karua kalliomaisemaa monine värikkäine yksityiskohtineen, pitsihuvilaa tai vilkkaasti liikennöityä upeaa salmenrantaa. Kiitos Helgalle talon esittelystä ja mahtavasta lounaasta!

Keskiviikkona tutkimme taas Pikku Kallahden rantoja.

Torstaina Henna ravisteli meitä! Etsi-

kää toisenlainen näkökulma, katsokaa rumaa ja rujoa, törkykasaa tai sillan alle. Tihkusateessa työskentely teki uuden näkökulman havaitsemisen helpommaksi. Koko sade unohtui kun löysin mielenkiintoisia heijastumia sillan alta.

Yhteisten katselmusten aikana näki kuinka mielenkiintoisesti ja eri tavoin me kurssilaiset näimme Pikku Kallahden ympäristön ja Jollaksen maisemat. Kurs-

sin runsasta antia lisäsi vielä eri tekniikoin toteutetut työt.

Opettajana kurssilla toimi Henna Välikangas ja mukana kurssilla olivat Anne-li, Helga, Hilikka, Salme, Sari, Tiina, Tua, Tuulikki ja Ritva

Teksti: Ritva Juselius

Kuvat: Tua Mylius

Taiteiden yö Vuotalolla 27.8.2010

Taideseura osallistui Taiteiden yöhön Vuotalolla järjestämällä perhetapahtuman, jonka teemana oli "Käden jälki". Tapahtumaan osallistuttiin erittäin innokkaasti.

Vesiliukoisten tekniikoiden kollaasi-kurssi 11.–12.9.2010

Petri Hytönen veti syyskuisena viikonloppuna Sasekalla erittäin onnistuneen vesiliukoisten tekniikoiden kollaasi-kurssin. Kurssin vetäjä laati jo etukäteen osallistujille valmentavat ohjeet ja runsaasti tekniikan suomia soveltamismahdollisuuksia, joita alla on lueteltu.

Kurssin kolme johtavaa teemaa olivat:

- **kollaasi ilmaisullisena tekniikkana;** värinen sekoittaminen märälle ja kuivalle paperille

- **kuvasommittelu**
- **värisommittelu:** lämmen-kylmä, väri-sekoitukset, väriperspektiivi eli kolmiulotteisen tilan illuusio, märkä-kuiva -koste-

usarvot

Vesiliukoisten kollaasien tekoon Petri Hytönen luetteli sopivat välineet, jotka jokainen osallistuja voi valita oman tarviketarjontansa mukaan – kaikilla ei ole eikä tarvitse olla kaikkea.

- **vesiväri, peiteväri, akryyli, liima-tempera** (= EriKeeper + esim. peiteväri)
- **paperia**, ohutta (80-100 gr, voi myös olla rullapaperia) ja pohjalle paksumpaa (200-400 gr), litoposteri käy hyvin
- **sideaine**, (PVAc, Kiilto, EriKeeper)
- **levittimet**, motlarit eli leveälattasudit 2-5 cm ja kaikki mahdolliset sudut (sian-, ponin-, oravan-, vuohenkarva- tai

synteettiset siveltimet), sieni (superlon tai taulusieni), pikku telarulla

Kollaasiin käytettävistä **papereista** litoposterille saa parhaan tuloksen, se on myös halpaa, silloin kun tehdään paljon töitä. Paksut vesiväripaperit (yli 70 g) soveltuvat huonommin. Niitä voi käyttää, mutta ne vaativat rutkasti liimaa, liisteri ei riitä. Paksua ja ohutta paperia voi yhdistää; ohuen voi laittaa paksun päälle, se häipyä lähes piiloon. Paksu paperi ohuella näkyy ja muodostaa kerroksellisuutta. Suuri ongelma papereille ja maaleille on valo; vesivärit eivät kestä, eivätkä oikein öljyväritkään, muovimaalit alkavat jo olla kestäviä. Harjoitteluvaiheessa paperin laadulla ei ole merkitystä. Tekemisen prosessi on itse työ – kun on meno päällä, antaa palaa vaan! Jos todella innostuu tekniikasta ja haluaa tehdä enemmän, paperin laatuun kannattaa kiinnittää huomiota – minikäläinen paperi on itselle soveltuvaa. Papereissa on happamuuseroja; suurin osa on happamia, jotka aikaa myöten kellertyvät ja haurastuvat 30–100 vuoden kuluessa. On myös emäksisiä sekä nykyisin neutralisoitua sellua ns. korkea-

tasoisena paperina. PH hieman yli 7 on hyvää – happamuuden selvittämiseen on saatavilla suhteellisen edullisia PH-kyniä tosi tarvitsijalle.

Maaleista ja väreistä Petri kertoi, että vesiväriä saa kuulaan ohuita vaihteluita ja pieniä röpöjä. Siitä tulee kuitenkin aika yhdennäköistä, joten yhdistämällä esim. akryyliin skaala rikastuu. Akryyli ”kuolee” pintana kuivessaan, vesiväri on plöröä. Synteettistä vahaa voi sekoittaa muoviliimaan, jolloin syntyy röpö mattapinta, johon voi taas maalata vesiväriä. Toistamalla prosessin vaha-muoviväri + vesiväri syntyy hienoja transparentteja efektejä.

Kurssilaisten kesken vaihdettiin kotona etukäteen tehtyjä papereita, jotta saatiin kokoelma mahdollisimman monipuolisia käsialoja.

Petri esitteli erilaisia **lähestymistapoja** kollaasin tekoon:

- Aihe ei voi olla liian tiukka – aluksi värin sekoittaminen on tärkeintä. Oma aihe voi olla leikkisä, se voi myös olla tila, väritila. Haasteena on saavuttaa kolmiulotteinen väritila. Lähtökohtaisesti kollaasin tekeminen on prosessi, kollaasi on apukeino. Se on mosaiikki, jonka työstönvara on suuri.

- Tasaisen värin laveeraaminen on

vaikeaa ja vaatii harjoittelua, eikä väri-siirtymien tekeminen ole itsestään selvää. Maalauksen päälle voi laittaa itse laveeratun paperinpalan ja jatkaa maalaamista paperin päälle ja yli.

- Paperipala voi olla märkäpiikkinä, jota sovitetaan eri paikkoihin ja katsotaan mihin vaihtoehdot johtavat. - Liu-kuvien värien maiseman päälle laitettu pylväs monipuolistaa väririnnastuksien ja materiaalin oppimista. - Tarpeeksi harjoittelemalla opitaan tekemään 'ma-keita', yksilöllisiä papereita – valmiista väripapereista ei kannata maksaa. Laveerattuja papereita ei edes tarvitse olla paljon, koska paperinpaloja voi siirrellä ja sovitella vapaamuotoisesti mielensä mukaan. Paperin kuivuttua nähdään, miten erilaisia niistä voikaan tulla. Värien sekoittumista pitää harjoitella, on tosi

tärkeää oppia muokkaamaan värejä ja tekemään niistä uniikkeja.

- Paperinpala voi olla ikään kuin maski, joka maalataan yhdessä ympäristön kanssa ja jonka voi ottaa pois, jolloin sekatekniikka on maalauksessa "sisällä", tai jatkaa maalaamista paperin päälle ja sen yli ja pitää se mukana lopullisessa työssä.

- Paperinpalan on joko voinut ottaa pois tai sen voi kuivuneena liimata tarkoitettuun paikkaansa.

- Märällä paperikappaleella voi myös painaa kuvioita pohjamaalaukseen.

- Miten tehdään pensselillä nopeasti hahmo? Kolmiulotteinen väritila? Pensselitekstuuriin siirtymiä?

- Miten opitaan pyörittämään pensseliä, niin että saadaan nopeasti kuvio? Kosteusarvot esiin?

Nämä tekniikat voi oppia pikkuhiljaa itse harjoittelemalla. Tie on pitkä ja kivinen, kurssilla ennätetään vain

Kritiikki pihalla.

"Värien sekoittumista pitää harjoitella, on tosi tärkeää oppia muokkaamaan värejä ja tekemään niistä uniikkeja", opettaa Petri kurssitettaviaan.

hieman aihetta koskettamaan. Siksi kurssille tulevien piti jo etukäteen miettiä aiheena sellaista tilaa, joka on hyvin kolmiulotteinen, piirtää se ja merkitä piirrokseen värejä eri kohtiin, jotta päästäisiin suoraan töihin. Kurssilla työtä jatkettiin Petrin sanoin rättä-tättä-linjalla sekä repien että mattoveitsellä reippaasti leikellen. Kolmiulotteista etu-keski-takaväritilaa ei kannattanut liian pikkutarkkaan suunnitella.

Kurssiin sisältyi myös tehokas fyysinen osuus, opetus siitä, miten taiteilijan tulee pitää huolta tärkeimmistä työkalustaan eli omasta kunnostaan. Taiteen tekeminen on usein fyysisesti yksipuolista, joten rasittuvia ruumiinosia pitää muistaa jumppauttaa. Tehokkaista liikkeistä tosin saattoi tulla mielikuva, että rasittuvat jäsenet yritetään irrottaa tai ainakin vääntää sijoiltaan, mutta lopputulos oli oikein rentouttava.

Petriä mukaillen kollaasin tekeminen on hauskaa ja lapsenmielistä – ja sitä elämässä pitää olla! Ja kurssilaiset olivat samaa mieltä.

Teksti Maila Niskanen-Kopio

Tiistaityöpajasta

"Maalaaminen itsessään on suurta huvia. Värit ovat ihania katsella ja herkkullista puristella. Niiden yhteensovittaminen siihen mitä näkee, vaikka aivan alustavastikin, on kiehtovaa ja vie täysin mukaansa." Winston Churchill

Taideseuralla on jo pitkään ollut päiväsaikaan työpaja-tyyppistä toimintaa, jossa maalataan yhdessä siihen varattuna aikana, suurimmaksi osaksi osallistujat keskenään ilman opettajaa. Opettaja saapuu paikalle kerran kuu-kaudessa, jolloin hänelle saa näyttää väliaikana maalaamiaan töitä, ja hän puolestaan ehdottaa jotakin aiheita kaikille yhteiseksi maalausvirikkeeksi. Osallistujat voivat kuitenkin maalata työnsä mistä tahansa omastakin aiheesta, ja heidän maalaustekniikkansa ja -materiaalinsa ovat heidän itse valitsemiaan. Kun osa seuran jäsenistä on öljyvärin ainesosille allergisia, perustettiin heille torstaityöpaja-ryhmä, jonka jäsenet voivat käydä tiistaityöpajalaisten kanssa yhteisissä kriteerikilaisuudessa opettajaa tapaamassa.

Tärkeimmät syyt osallistua työpajatyypisiin ryhmiin, ovat tiistaryhmäläisten lausuntojen mukaan osin samoja kuin millä tahansa maalauskurssilla. Mainitaan taideseuran tarjoama maalaustila, maalauksen ammattilaiselta saatava kritiikki ja ideat, mahdollisuus ottaa oppia muilta ryhmän jäseniltä, ja lopuksi vaikkei pienimpänä syynä ryhmän tarjoama seura ja ihmissuhteet.

Ensisijassa työpajat kuten kaiken muunkin luovan toiminnan synnyttää ihmisissä sisällä oleva luomiskipinä.

"Taide kaikkine ilmenemismuotoineen on ollut aina tärkeä osa elämääni."

"Katson että maalausharrastus antaa minulle voimia ja luultavasti on korvaava läke. Prosessi on tärkein, silloin tuntee miten oikea aivopuolisko luovasti lähtee

liikkeelle ja syntyy usein aivan odottamattomia maalauksia. Väri ja viiva luovat jännittäviä kokonaisuuksia ja tarinoita syntyy."

Maalaamiselle ainakin kerran viikossa pysyvästi varattu aika ja paikka ovat ryhmäläisille tärkeitä.

"Nuo neljä tuntia tiistaisin Sasekatallolla maalaamassa kuluvat hyvin nopeasti, mutta omasta puolestani voi sanoa, että siellä kyllä tulee maalattua enemmän kuin kotona".

"Maalaus kun on intohimo, on vaikeaa olla tulematta tai jäädä pois pajasta, siitähän seuraisi sen viikon maalausrupemasta luopuminen. Pitkään maallanneena ja paljon muita velvoitteita omaavana tiedän, että kotona maalausrauhahan saaminen on toistaiseksi utopiaa, ja vaikka rauhaakin olisi, ei tule tartuttua pensseleihin, aina on jotakin kiireellisempää."

"On kiva kokoontua maalaamaan päivällä nyt kun eläkeläisenä on siihen mahdollisuus."

"Se on aikaa vain tähän työhön, muut tekemättömät asiat eivät pysty tunkeumaan väliin."

Pitkään maallanneelle yksi tärkeä asia työpajassa on mahdollisuus valita täysin itse, mitä ja miten maalaa. Opettajoitoisemmilla kurseilla osanottajat ovat yleensä sidotut kurssin teemaan ja usein työskentelymateriaaleihin.

"Voi maalata mitä ja miten itsestä tuntuu parhaalta."

"Jokainen maalaa omiaan, joskus myös "läksyjä". Kumma kyllä, yleensä

kaikilla on jotakin näytettävää opettajalle kun on kritiikin aika."

Osallistujien mahdollisuus vaikuttaa työpajaansa ulottuu myös siitä tulevien kustannusten määräytymiseen. Kurssin pienen perusmaksun lisäksi kurssilaiset maksavat "työtilan vuokraa" vain niistä kerroista, jolloin ovat paikalla. Osallistujien innostuneisuuden vuoksi kurssin hinta on tosin toisinaan noussut korkeammaksi kuin muilla kurseilla, koska meillä on mahdollisuus tulla työpajalle muita useampia kertoja lukukaudessa.

Paitsi itse maalaustyötä työpajalaisille ovat tärkeitä ryhmässä maalaamisen sosiaaliset ilot ja hyödyt. Monet ovat viihtyneet työpajassa pitkään ja osallistujat ovat tulleet keskenään tutuiksi.

"Työryhmämme on mukava, arvostamme samoja asioita, ja ryhmässä on hauskaakin."

"Taiteen tekemisen ohella keskustellaan paljon sekä taiteeseen liittyvistä etä yleisistä asioista – parannetaan maailmaa. Tärkeä on myös kahvihetki, johon jokainen vuorollaan tuo kahvipullat. Kahvituksen jälkeen jatketaan pirteästi maalaamista."

"Aluksi vierastin ajatusta porukalla maalaamisesta, mutta siihen tottuu, niin

että jos joku on pois häntä kaivataan paikalle. Keskustelut ja pohdinnat ja kritiikki tiistaipajalaisten kanssa milloin kirjallisuudesta, filmeistä, maailman tapahtumista ja tietenkin kuvataiteista ovat omaa luokkaansa, siinä samalla käsitellään arkisempiakin aiheita. Tunnelma on leppoisan kannustava ja pennselit heiluu!"

Sosiaalinen hyöty ei tule vain seuranapidosta ja kahvitausta vaan tärkeintä siinä lienevät työpajalaisten keskinäinen kritiikki ja heiltä saadut maalausvirikkeet: oppiminen toisten työtavoista ja ideoista.

"Jokainen maalaa omalla tekniikallaan ja tyylillään. Toisten tekemisistä oppii aina uusia asioita, jos haluaa."

"Työpaja ei ole mitään hampaat irtessä tekemistä vaan iloista yhdessäoloa ja rakentavan palautteen antamista toinen toisillemme."

"Työskentely ryhmässä on ollut antoisaa: ryhmän jäseniltä saa kannustavaa kritiikkiä ja hyviä ehdotuksia työn mahdollisten ongelmien ratkaisemiseksi."

Opettajan kritiikki, ohjaus ja virikkeet kerran kuussa tuottavat kontaktin ulkopuoliseen taiteen ammattilaiseen, mikä on kokeneidenkin taidenharrastajien mielestä tärkeää. Kritiik-

kikertoina opettaja antaa ammattilaisen arvion työn valmiusasteesta ja yhdessä ryhmäläisten kanssa ehdotuksia työn edelleen kehittelyyn. Uutta virikettä antaessaan opettaja voi esitellä kirjoitin tai kuvin, miten hän itse tai muut taiteilijat ovat ratkaisseet vastaavanlaisen aiheen tai tekniikan haasteet. Esimerkiksi tänä syksynä olemme maallanneet aiheista "Läpinäkyvyys", "Ensi lunta odotellessa" ja "Elävää valoa".

"On ollut mukava tutustua uusiin taiteilijoihin, heidän omaan työskentelyynsä ja saada heiltä palautetta ja kritiikkiä ja monipuolista alustusta ja ehdotuksia uusiksi töiksi."

"Opettajan käynti n. kerran kuukaudessa on erittäin tärkeä. Hänen antamansa kritiikki ja uusi tehtävä pakottaa yrittämään. Yksin, kotona työskennellessä, se ei onnistu, ainakaan minulta. Opettajan rooli ammattilaisena ja ihmisenä on myös tärkeä."

"Olimme kaikki ihastuneita Päivi Siréniin, joka osasi innostua erilaisista aiheista ja sai meidätkin houkuteltua mukaan samaan innostukseen. Hän oli opettamassa useita vuosia, mutta joutui lopettamaan muiden kiireiden takia. Nyt

meitä on ohjaamassa Leonora Fredriksson, joka varmaan tuo taas jotain uutta tekemiseemme."

Kiinalainen taiteilija on sanonut näin:

"Nyt kun olen vanha ja voimaton, pelkään etten pysty enää kuljeskelemaan noilla kauniilla vuorilla... vaeltelen ja mietiskelen vain mielikuvituksessani..."

Maisemilla on aineellinen puoli mutta myös sielullinen vaikutus. Voin vain maalata tauluni ja levittää värini pilvi- peitteille vuorelle siirtääkseni tuleville polville sen salatuksen merkityksen, jota ei voi mitenkään kuvata sanoin."

Itä-Helsingin Taideseuran Tiistaiyöpajassa klo 10–14 ovat tänä syksynä maallanneet seuraavat seuran jäsenet.

Maija-Leena Hurme, Matti Koivisto, Ritva Lumiaho-Pesola, Tua Mylius, Iris Niemi, Ritva Pohjanheimo, Terttu Pohjanoksa, Pirkko Raulo. Opettajana tästä syksystä alkaen Leonora Fredriksson.

Työpajatoiminnan esittelyn laati Ritva Pohjanheimo ryhmän jäsenten omakohtaisten kirjoitusten ja suullisten lausuntojen perusteella.

jankkoitaista

Kevään 2011 kurssit

Viikoittaiset kurssit alkavat Kerhotalo Sasekalla viikolla 4. Viikko 8 on talvilomaviikko.

- Maanantain öljy- ja akryylinvärimaalaus työpajatyöppisest, joustava aikataulu klo 16–21, alkaa 24.1.11. Opettaja Mika Törönen on paikalla 24.1., 14.2., 14.3. ja 11.4. klo 17–19, kurssin hinta 50 €.
- Tiistai- ja torstaipajat alkavat 25.1. ja 27.1.11. Opettaja Leonora Fredriksson 4 kertaa lukukaudessa. tiistaisin klo 10 – 13. Itsenäistä työskentelyä tiistaina klo 10 – 14 ja torstaina (hajuttomia tekniikoita) klo 10 – 14. Kurssin hinta on 15 € + kertamaksu 5 €.
- Tiistaina elävänmallin piirustus klo 18–20 alkaa 25.1.11. Opettaja Emma Helle 4 kertaa lukukaudessa, kurssimaksu 6 €/osallistumiskerta.
- Keskiviikkona Värikästä piirtämistä - pastellivärien monipuolinen käyttö, klo 18–21. Opettaja Henna Välikangas 6 kertaa lukukaudessa, alustava ehdotus 26.1., 8.2., 2.3., 16.3., 30.3., 13.4. Hinta 60 €.
- Torstaina grafiikka klo 18–21 ilman opettajaa, alkaa 27.1.11, kurssimaksu 30 €. Osallistuminen edellyttää kurssin käymistä tai aiempaa kokemusta grafiikan teosta.
- Lauantaina akvarellimaalaus klo 10–13 (22 tuntia), alkaa 29.1.11. Opettaja Krista Kortelainen, kurssimaksu 70 €. Akvarellissa on koko kevään aikana kantavana teemana Kasvit. Sisältö: värikartta vihreälle, kaksi maalauskyntiä yliopiston kasvitieteellisessä puutarhassa (2 x 3 tuntia), maalataan kasveja asetelmana Montussa.

Tiiviskurssit:

- Öljy- ja akryylikurssin perusteet, lauantaina 22.1.11, kesto 5 tuntia klo 13–18, opettaja Mika Törönen. Kurssin hinta 25 €. Kurssi toteutuu 10 osallistujalla. Kurssilla käsitellään öljy- ja akryylimaalauksen perusasioita (esim. materiaalit, välineet, värin käyttö, sommittelu). Kurssipäivä on tarkoitettu sekä aloittelijoille että pidemmälle ehtineille. Ei edellytä osallistumista työpajatyöskentelyyn, mikä kuitenkin olisi toivottavaa.
- Elävän mallin viikonloppu 5.–6.2.11, lauantaina klo 13–18, sunnuntaina klo 10–15. Opettaja Krista Kortelainen, hinta 50 € + materiaalmaksu. Kurssi toteutuu 10 osallistujalla.
- Akvarellikurssi 5.3.–6.3.11 Sasekalla lauantaina klo 13–18, sunnuntaina klo 10–15. Opettaja Haruka Kashima, hinta 50 €. Enintään 12 osallistujaa.
- Toimintapäivä perheille sunnuntaina 10.4.11. Materiaalmaksu 5 € koko perheelä. Lasten ikäsuositus n. 4–8 v.

Kesän 2011 kesäkurssit

- Maalausmatka Viroon heinäkuun alussa 2010.
- Maalauskurssi Sasekalla elokuussa 2010.

Seura osallistui 16.10.2010 näyttävillä arpajaisilla kauppa-keskus Columbuksessa Vuosaari-Seuran järjestämään Kulttuuritoritapahtumaan.

Kartonkigrafiikka 2:n kurssilaiset ahkeroinvat Montussa 18.–19.9.2010.

Näyttelyt 2011

● Itä-Helsingin Taideseuran 32. vuosinäyttely Stoaan parvella 23.5.–12.6. 2011. Näyttelyyn voivat osallistua kaikki taideseuran jäsenet, joilla on voimassa oleva jäsenyys ja jotka ovat olleet jäsenenä vähintään vuoden. Tarkemmat ohjeet näyttelyyn osallistumisesta ovat kevään jäsenkirjeessä.

● Kaapelitehtaan Galleria Valssaamon ryhmänäyttely 25.4–8.5.2011. IHTS on alustavasti varannut tilan ryhmänäyttelylle Kaapelitehtaalle. Näyttelyn tarkoituksena on toimia myyтинäyttelynä ja taideseuralaisten töiden esittelynä. Näyttelyyn voi koota myös aikaisempia teoksia. Näyttelyyn osallistuvat muodostavat ryhmän, joka huolehtii näyttelyn kokonaisilmeestä, töiden esillepanosta ja muista järjestelyistä. Valssaamon vuokraamisesta ym. koituvat kulut jaetaan osallistuvien kesken. Ilmoita halukkuudestasi osallistumiseen mahdollisimman pian, viimeistään 18.12., jotta voimme viedä suunnitelmaa eteenpäin. Kustannukset selviävät kun ryhmän koko on tiedossa. Kaapelitehtaan nettisivuilla voit tutustua tilaan. <http://www.kaapelitehdas.fi/fi/tehdas/valssaamo>. Ilmoittautumiset ja lisätiedot Kirsti Pesarille, 050 3412441, peskir@fonet.fi

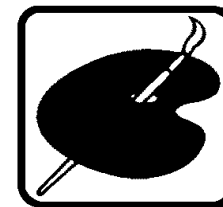
● Syysnäyttely Vuotalossa. Näyttely on avoin kaikille seuralaisille. Näyttelyohjeet ja ajankohta tiedotetaan myöhemmin.

Jäsenmaksut

Tarkista, onko jäsenmaksusi suoritettu. Henkilöt, joiden jäsenmaksu vuosilta 2009 ja 2010 on maksamatta, poistetaan jäsenluettelosta. Vuoden 2011 vuosinäyttelyyn osallistujilla pitää olla vuosien 2010 ja 2011 jäsenmaksut maksettu.

Alennusta jäsenkortilla

Vuoden 2011 jäsenkortit postitetaan alkuvuodesta. Columbuksen Suomalaisesta Kirjakaupasta saa edelleen 20% alennusta taide- ja konttoritarvikkeista. Muita alennusta myöntäviä liikkeitä ovat ainakin Farbe Oy, Tempera, Giotto.

Itä-Helsingin Taideseuran
jäsentiedote 7/2010

Itä-Helsingin Taideseura
Kerhotalo Saseka
Kalkkiahiekkankuja 6
00980 Helsinki

TOIMITUS:
Jaakko Liukkonen
Maila Niskanen-Kopio
Matti Elomaa

Jäsenmaksu 2011 on 40 €,
nuorisojäseniltä 20 €.
Uusilta jäseniltä lisäksi
kirjaamismaksu 3 €.

Pankki:
Nordea 138830-301808
IBAN FI08 1388 3000 3018 08

Itä-Helsingin Taideseura ry

Syyskokouksessa 21.11.2010 valittu hallitus vuodelle 2011:

puheenjohtaja	Kirsti Pesari	050 341 2441
varsinaiset jäsenet:		
	Ritva Lumiaho-Pesola	040 846 0391, 321 6315
	Tiina Mäkitalo	050 504382202
	Tiina Puustinen-Rahkonen	050 491 1842
	Ritva Oksanen	040 501 0262
	Helga Tollander	040 756 5614, 789 283
	Maila Niskanen-Kopio	050 561 8005
	Matti Elomaa	050 349 6849
	Ritva Tähtivuori	040 503 6601
	Ritva Pohjanheimo-Uusitalo	040 449 6789
varajäsenet:		
	Matts Roos	040 516 9600
	Katriina Vihonen	044 530 7036

Hallituksen jäsenten tehtävät määräytyvät ensimmäisessä kokouksessa 2011.

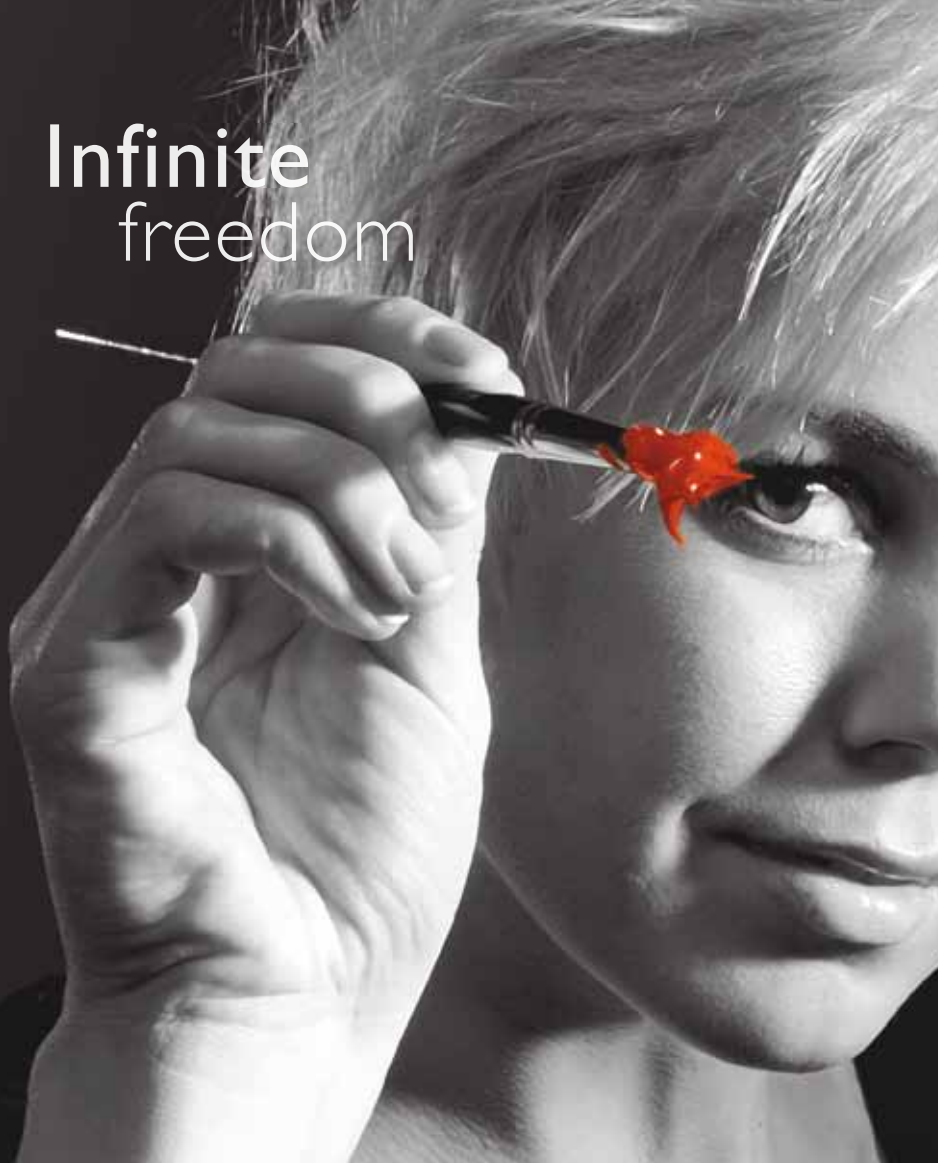
Muut vakinaiset tehtävät hallituksessa tai sen ulkopuolisilla jäsenillä:

tiedotusryhmä (ATK)	Matts Roos	040 516 9600
arkisto	Iiris Niemi	341 6236
kirjanpito	Stig Dahlsröm	
emäntä, hankinnat	Saija (Tipsa) Nykänen	323 3308

Cobra

infinite
freedom

Infinite freedom

water mixable oil colour

Uudenpolven vesiohenteinen öljyväri nyt saatavilla. Maalaa ja koe tavalla, joka ei ole koskaan ennen ollut mahdollista. Veloitukseton näyte saatavilla.

 Tempera

ROYAL TALENS www.cobra.royal-talens.com